

X

Hôm nay, Tường được ra viện, mặc dù vẫn còn một tay phải bó bột. Các bác sĩ đã tận tình chăm sóc anh những ngày qua đều rất vui. Đến đón Tường là Hạnh, con gái và Đức, Thành, Lưu. Tường nắm chặt tay ông bác sĩ trưởng khoa ngoại:

- Em xin cảm ơn anh đã hết lòng chữa chạy cho em. Thật lòng không biết lấy gì cảm ơn bác sĩ và anh chị em.

- Đừng khách sáo thế. Chúng tôi phải cảm ơn anh. Anh đã lật mặt nạ được được bọn "cổ cồn trắng" giúp trừ hại cho dân cho nước. Mà này, trong ngành y chúng tôi, cũng có bọn "cổ cồn trắng" đấy nhé. Tôi nói nghiêm túc đấy.

Tường không hiểu ông bác sĩ nói đùa hay nói thật thì một y tá nói chen vào:

- Thì lợi dụng nghề y, kiếm tiền trên nỗi đau khổ của người khác, buôn bán thuốc giả, thuốc kém phẩm chất, thuốc quá hạn, thuốc không có nguồn gốc xuất xứ, loại tội phạm ấy nhiều lắm anh Tường ạ. Anh cứ an dưỡng cho khỏe đi. Khi nào

anh tìm bọn "cổ cồn trắng" trong ngành y, chúng em sẽ giúp anh một tay.

- Nếu vậy thì chúng ta bắt đầu từ ngày mai. Tôi đã khỏe lắm rồi. Thôi một lần nữa cảm ơn bác sĩ, cảm ơn các anh, các chị. Tôi hy vọng rằng sẽ sớm được trở lại thăm mọi người chứ không phải trở lại để mọi người chữa chạy cho.

Họ đi trên chiếc xe chín chỗ ngồi. Thành và Đức rất muốn nói điều gì đó với Tường nhưng ngại vì thấy anh vẫn còn đang yếu. Nhưng linh cảm của một người cảnh sát điều tra mách bảo cho Tường thấy đồng đội của anh đang lo lắng điều gì đó. Anh bảo Hạnh:

- Em và con cứ về nhà, chuẩn bị bữa cơm thật ngon và có đủ rượu cho mấy anh em uống. Anh đến cơ quan một lát rồi về.

Hạnh cười:

- Em biết ngay là thế nào anh cũng muốn đến cơ quan trước khi về nhà. Cũng được thôi, nhưng phải nói cho mấy anh em biết rằng nếu trước sáu giờ tối mà chưa thấy về là tôi đến cơ quan kêu với Giám đốc cho mà xem.

Hai mẹ con xuống xe xong, Tường hỏi ngay:

- Có chuyện gì phải không?

- Anh ạ, từ chiều qua đến nay, không thấy tin tức gì về Tâm cả. Sáng nay, cơ sở Bình cho biết là chiều qua, lúc năm giờ, Tâm tha thân ra rừng vải chơi, nhưng rồi không thấy về. Tối hôm

qua, ông Túy có chương trình mời cơm nhà báo Vọng và cả Tâm nữa, họ chờ mãi, không thấy Tâm. Đêm hôm qua, ông Túy và tay Hà huy động mọi người đi tìm, nhưng cũng không phát hiện ra dấu vết của Tâm.

- Đã báo cáo Giám đốc chưa?

- Rồi ạ. Giám đốc đã ra lệnh cho đội đặc nhiệm của anh Tuấn và đại đội cảnh sát cơ động sẵn sàng lên đường làm nhiệm vụ. Các đội cảnh sát chống cướp, đội địa bàn, lực lượng cảnh sát kinh tế, phòng chống ma túy cũng được lệnh trực chiến trăm phần trăm quân số. Riêng khu vực địa bàn trang trại Thiên Sơn, trụ sở Công ty Thành Đạt, công ty của Minh "hói"... đã được bố trí lực lượng giám sát chặt chẽ. Giám đốc nhận định là rất nhiều khả năng tên Túy và đồng bọn đã bắt anh Tâm.

- Nhưng tại sao bây giờ chúng mới bắt, chẳng phải chúng phát hiện ra Tâm là cảnh sát hình sự từ mấy hôm trước sao?

- Đây là câu hỏi khó trả lời, bởi lẽ, Túy công khai giao cho Tâm rất nhiều việc, trong đó có những việc mà bấy lâu nay chỉ có hấn và tay Hà biết mà thôi. Nhà báo Vọng và cơ sở cũng xác nhận chuyện này.

- Như vậy thì chỉ có ba khả năng- Tường nói quyết đoán - Lúc đầu, tên Túy tương kế tựu kế, giao cho Tâm làm những việc liên quan đến tiền nong, đến các hợp đồng buôn bán với mục đích là tỏ ra

minh bạch và không có điều gì giấu giếm. Sau đó, do Tâm phát hiện ra điều gì quan trọng trong làm ăn của công ty và chúng không thể giấu được nên chúng đã tìm cách bắt giữ Tâm. Khả năng chúng thủ tiêu Tâm là chưa thể xảy ra, bởi vì, người điều hành chính mọi chuyện là Lê Minh chứ không phải là ông Túy. Trong trường hợp Lê Minh bị vô hiệu hóa, hoặc chúng không liên lạc được thì người chỉ huy chính là thằng Tổng giám đốc Thành Đạt. Túy chỉ là kẻ thực hiện mọi kế hoạch ban đầu của Lê Minh.

- Nhưng em chưa hiểu tại sao Túy lại sợ Lê Minh đến như thế - Thành thắc mắc.

- Trong buôn bán ma túy, chúng có những luật bất thành văn với nhau. Lê Minh là người đầu tiên lập ra đường dây và hắn đã gây dựng được một đội ngũ tay chân tin cậy, đội ngũ này vẫn còn đủ sức khống chế và trừng phạt những kẻ nào định phản bội.

- Ai là người thay thế Lê Minh ở bên ngoài?

- Lão Cheng, cha con Hoàng Văn Túy? Tuy nhiên, Cheng giữ vai trò cố vấn là chủ yếu bởi lẽ trước kia Cheng dùng Lê Minh để tẩy rửa tiền từ Đài Loan mang vào.

- Cheng ư? Lão ấy đã thôi làm Tổng giám đốc Phát Lộc và bán công ty cho người khác rồi.

- Cheng có đội ngũ tay chân khá đông nhưng không nằm ở tỉnh ta mà chúng hoạt động tại Thành phố Hồ Chí Minh. Khi nào cần, chúng mới

kéo ra ngoài này. Tuy nhiên, từ sau vụ Lê Minh, Cheng thay đổi phương thức làm ăn khá nhiều và nói chung là hấn chui vào vỏ như con ốc để bảo toàn. Có việc gì cần giải quyết, hấn dùng tiền và đưa bọn sát thủ từ Sài Gòn ra để thực hiện. Nhưng hiện nay Cheng đã từ bỏ Công ty Phát Lộc, như vậy có hai khả năng: Hoặc Cheng làm ăn thua lỗ phải bán công ty cho người khác, hoặc Cheng không chịu hợp tác làm ăn với các ông trùm, cho nên bị thay thế.

- Anh giỏi thật đấy. Mà sao nằm viện, anh vẫn biết lắm thế? - Đức nói với sự thán phục.

- Cái này là nhờ cô Hạnh. Giám đốc cũng biết cả rồi và đã có báo cáo lãnh đạo Tổng cục để xin đổi sách.

Nghe Tường nói vậy, Thành và Đức nhìn nhau cười sung sướng bởi lẽ họ biết là Hạnh đã thay đổi và hai người sẽ quay về với nhau.

Nhìn nụ cười của họ, Tường rất hiểu tấm lòng của đồng đội đối với mình. Trong những ngày nằm viện, lần đầu tiên anh mới thấy hết ý nghĩa của cuộc sống nếu như vắng bàn tay người phụ nữ. Hạnh đã chăm sóc nâng giấc cho anh từng miếng cháo, từng giấc ngủ. Lắm lúc thấy Hạnh âm thầm khóc, Tường cũng thấy nao lòng và rất muốn tìm lời gì đó để an ủi, xoa dịu những nỗi đau đang dần vật Hạnh, nhưng anh không sao mở miệng ra được. Và cứ mỗi lần như vậy, anh lại

thấy như có gã người Hoa mập, lùn đeo kính trắng đứng bên cạnh. Nếu lấy hết can đảm, Tường cũng không có đủ dũng khí để tuyên bố bỏ Hạnh, nhưng anh cũng càng không đủ can đảm để nói lời tha thứ cho Hạnh. Còn Hạnh, cô chăm sóc anh với tất cả lòng yêu thương, sự kính trọng và xen vào đó là sự hối hận. Dường như cô muốn rằng anh sẽ cảm nhận được suy nghĩ ấy của cô. Thế rồi cho đến khi trước ngày anh được ra viện ba hôm, cô em gái anh cũng làm công an, nhưng ở một đơn vị nghiệp vụ của Tổng Cục An ninh, chuyên phải đấu tranh với những phần tử chống Đảng, Nhà nước hay có những hoạt động xâm hại đến an ninh quốc gia đã về thăm anh. Tường rất thương cô em gái vì đã lấy phải một người chồng, tuy cũng làm công an nhưng chẳng ra gì và mới bị xa thải khỏi công an vì tội làm lộ bí mật. Sau khi ra khỏi lực lượng, anh ta lao vào kinh doanh vũ trường, nhà hàng và bây giờ thì bỏ mặc vợ với hai đứa con, còn mình đi sống với một ả cave. Trước khi về, chợt cô em nói với Tường:

- Hôm qua, em ngủ với chị Hạnh. Em đã thay anh, nói là anh xin lỗi chị ấy rồi đấy. Chị ấy khóc ghê lắm.

Tường ngạc nhiên:

- Sao cô lại nói như thế. Anh có lỗi gì mà phải xin. Này, hay là cô ấy nhờ em làm trung gian hòa giải đấy?

- Có bà chị dâu nào lại nhờ em chồng làm trung gian hòa giải bao giờ hả ông ngốc. Đây cũng là em làm theo lệnh của bố. Anh cứ vất tay lên trán mà nghĩ xem đã đối xử với vợ như thế nào, lo cho cuộc sống gia đình làm sao. Anh tưởng anh cứ làm công an là không còn nghĩa vụ gì với vợ con, gia đình ư? Còn lần này, phá vụ án xong, có khi mức khen thưởng của chị ấy còn cao hơn anh đấy.

- Tôi cần gì cái thứ khen thưởng ấy. Tôi không có lỗi gì hết. Nếu cô ấy muốn giữ lại gia đình này, cô ấy phải nói.

Cô em gái cười ngặt nghẽo:

- Thôi đi anh hùng rơm. Hãy quên chuyện cũ đi, nhớ chưa nào. Tin lời em đi, chị Hạnh là người tốt đấy.

Nói rồi, cô em gái ra về và đêm hôm đó, Tường không sao ngủ được, anh mong cho trời chóng sáng để Hạnh mang cháo vào...

Họ về đến Công an tỉnh. Nhiều cán bộ chiến sĩ thấy Tường về, vui vẻ đến chúc mừng. Giám đốc Công an tỉnh đã chờ Tường ngay tại phòng làm việc của anh và có cả Vũ Văn Đắc:

- Chúc mừng cậu đã trở về. Tôi biết ngay là thế nào cậu cũng về phòng trước rồi mới về nhà sau. Đồng chí Phó giám đốc thấy tôi nói có đúng không?

Tường hơi ngỡ ngàng rồi anh hiểu ra rằng Vũ Văn Đắc đã được đề bạt Phó giám đốc:

- Xin chúc mừng anh.
- Phải chúc mừng cậu trở về đúng lúc và... đúng chỗ mới phải.
- Trên xe, chắc Thành và Đức đã nói cả rồi phải không?
- Vâng, xung quanh chuyện Tâm bị mất tích.
- Cậu xem đi, đơn trình báo mất người của ông Túy đây. Trong đơn, ông ta ca ngợi Tâm không còn từ gì để nói.

Tường đọc lá đơn xong, anh bảo:

- Như vậy là chúng đã ra tay trước chúng ta. Tôi đoán chắc là do Tâm đã phát hiện được điều gì liên quan đến chúng buôn bán hay tàng trữ ma túy nên chúng đã bắt, nhốt Tâm vào chỗ nào đó rồi tìm cách giải quyết sau. Nhưng Lê Minh đã có dấu hiệu gì chưa?

- Túy vừa gọi điện cho Giám thị trại giam và xin làm việc với Lê Minh, cùng lãnh đạo trại ngày mai với mục đích là để thông qua hợp đồng liên kết bao tiêu sản phẩm nông sản thực phẩm của trại. Mà hấn nần nèo chỉ xin gặp vào sáng mai thôi.- Vũ Văn Đắc nói.

- Vậy là có khả năng hấn phải vào xin chỉ thị của Lê Minh về giải quyết Tâm như thế nào. Nếu vậy thì chúng ta còn đêm nay.

Giám đốc cười:

- Những người có chí lớn thường gặp nhau ở một điểm. Chúng tôi cũng vừa trao đổi với nhau và thống nhất như thế. Như vậy, ta còn đêm nay để

giải thoát đồng chí Tâm. Hiện nay, tôi cho anh em công an huyện tập trung làm các thủ tục thông thường tại trang trại Thiên Sơn, nhưng quân số khá đông, với mục đích không để cho chúng làm liều và đã giao cho cơ sở giám sát chặt hành vi của tên Hà.

Một sĩ quan trẻ của Phòng Tổng hợp vào và đứng nghiêm:

- Báo cáo Giám đốc, có anh Cường, đội trưởng đội đặc nhiệm xin gặp.

Cường vào phòng, quân hàm của anh từ trung tá nay chỉ còn thiếu tá, tuy nhiên trên gương mặt không còn vẻ u uất như trước nữa.

- Mời đồng chí vào đây, chúng ta bàn luận.

Cường nắm chặt tay Tường:

- Sức khoẻ anh thế nào rồi?

- Nửa tháng nữa là tháo bột tay, coi như lại hoàn hảo.

Cường lấy trong cặp ra một tấm bản đồ quân sự địa hình chi tiết loại 1/2500 và một chiếc địa bàn có con lăn đo khoảng cách.

- Báo cáo Ban giám đốc và các đồng chí. Chúng tôi đã mượn một tấm bản đồ địa hình chi tiết của Bộ chỉ huy quân sự tỉnh. Tấm bản đồ này ghi rõ đến từng thửa ruộng và từng gốc cây cổ thụ, từng ngôi nhà. Sở dĩ tôi phải đi mượn bản đồ là vì tôi nhớ khu vực trang trại này, ngày xưa là nơi có một khu kho vũ khí của Bộ Tư lệnh Phòng không -

Không quân. Khi tôi đang đi học phổ thông thì cũng nhiều lần được huy động vào đào hầm để cất giấu vũ khí, trong đó có nhưng căn hầm lớn có thể chứa được cả khẩu cao xạ loại 100ly. Tại khu vực này, có một căn hầm bằng bê tông dành cho Ban chỉ huy kho và cũng là nơi cất giữ tiền của Ngân hàng tỉnh trong thời kỳ Mỹ đánh phá. Sau năm 1975, bộ đội rút đi, nhiều căn hầm bị phá sập do ta chủ động phá, còn hầu hết bị bỏ hoang. Riêng hầm bê tông đã bị cỏ cây phủ kín mít, nhưng thời gian gần đây, nghe nói ông Túy cho sửa sang lại và kéo một đường điện vào hầm. Căn hầm này, trong trang trại chỉ có vài người biết.

Cường lấy con lăn đi chuyển trên những con đường mòn dẫn vào hầm một cách thành thạo:

- Như vậy, từ đường lớn, chúng ta phải qua một khu đồi trồng dưa và vài thieu mới một tuổi. Phải qua một con ngòi nhỏ rồi qua một đồi bạch đàn... Quãng đường khoảng hơn một cây số. Phải vượt qua ba chòi canh rừng của Thiên Sơn. Tôi tin rằng có khả năng chúng giấu đồng chí Tâm trong hầm và tìm cách xử lý sau. Vì vậy tôi đề nghị Ban giám đốc cho phép đội đặc nhiệm đêm nay đột nhập vào trang trại Thiên Sơn và giải cứu đồng chí Tâm. Hoặc chúng ta lấy cớ đi tìm Tâm và đến kiểm tra luôn khu hầm.

- Nếu làm được như vậy thì chúng tôi đã quyết từ hồi sáng. Vấn đề là như thế này: Nếu ta không

tìm thấy Tâm ở đây, thì tên Túy và con trai hắn sẽ lu loa lên rằng công an đánh người giả danh kỹ sư vào trang trại để dò xét. Nếu chúng ta không tìm thấy ma túy hoặc các dấu hiệu đến buôn bán ma túy thì coi như chuyên án thất bại và hậu quả không biết thế nào mà lường đâu. Tôi quyết định thế này: đêm nay, đồng chí Cường chọn một tiểu đội tinh nhuệ, thiện chiến, bí mật đột nhập trang trại. Nếu phát hiện ra dấu vết của Tâm, các đồng chí tìm cách bảo vệ cho Tâm, nhưng không đưa Tâm ra và phục kích quanh hầm. Sáng mai, chờ cho Túy vào gặp Lê Minh xong, thế nào chúng cũng lợi dụng thời cơ bàn bạc với nhau, và dĩ nhiên, ta để cho chúng bàn thảo mãi, sau đó, chúng có động tĩnh gì, ta xử lý tiếp. Nhưng việc quyết định xử lý tình huống mới nảy sinh tại khu vực hầm, Giám đốc giao cho đồng chí Cường toàn quyền quyết định. Nếu có gì khó khăn, thì báo cáo anh Đắc và Tường. Chúng ta cho lập một cơ quan chỉ huy ngay tại công an huyện. Đồng chí Tường chỉ huy ở đó.

Cường sung sướng:

- Báo cáo Giám đốc, đội đặc nhiệm quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ.

- Trước khi đi, đồng chí cho kiểm tra lại các phương tiện thông tin, không được để thông tin đứt đoạn. Phòng kỹ thuật thông tin cử một tổ đài hỗ trợ cho đội.

Bỗng Giám đốc quay sang nhìn Tường:

- Cậu nên về nhà một lát cho cô ấy yên tâm.
- Báo cáo anh, để xong việc cũng được, cô ấy hiểu mà.

*

Tại trang trại Thiên Sơn. Trời đã về chiều. Túy và vợ ngồi ở phòng khách. Còn xung quanh có mấy bóng cảnh sát đang đi lại. Có hai cảnh sát của huyện đang hỏi Hà về "kỹ sư Tấn".

Túy nhìn cảnh ấy và cần nhần:

- Tay kỹ sư này đi đâu nhỉ? Rõ ràng là mọi người thấy anh ta cầm quyển sách, lang thang vào khu vườn vải. Thế mà lặn không thấy sủi tăm. Anh Vọng thấy có lạ không. Cuối cùng thì mang vạ cho trại. Suốt từ trưa đến giờ, công an huyện đến hỏi đủ mọi thứ. Mà ông Phúc này cũng lạ. Tôi làm đơn báo cáo công an tỉnh, lẽ ra phải cử cảnh sát điều tra, hình sự xuống, đằng này cho mấy ông công an huyện, hỏi linh ta linh tinh. Người ta bảo công an huyện là gì nhỉ? Là đội ngũ nông dân được ăn lương nhà nước và đeo quân hàm. Nghề nghiệp chính là trồng cây, phá rừng và giúp vợ thực hiện VAC...

Liều lườm chồng:

- Anh chỉ nói phũ. Vạ từ mồm mà ra đấy. Lần trước bọn nghiện hút lấy trộm cả máy cày nhà mình, không công an huyện tìm ra cho thì chắc là Bộ về đấy.

Túy bảo Bình:

- Em cho làm cơm để các anh công an ăn và thu xếp chỗ cho các anh nghỉ tối nay ở đây.

Nói rồi Túy hất hàm ra hiệu cho vợ. Liễu hiểu ý ra hỏi một anh công an đeo quân hàm thiếu tá là Phó công an huyện đang đứng vãn vơ ngoài cửa:

- Chiều nay, mời các anh ở đây ăn cơm tập thể với gia đình nhà em. Tối nay, có lẽ các anh còn phải đi tìm, nhà em muốn gửi các anh chút bồi dưỡng làm đêm.

Liều dúi vào tay anh cảnh sát một phong bì tiền dày cộp. Anh Phó công an huyện gạt trả lại và nhã nhặn:

- Chị cứ giữ lại, khi nào tìm thấy anh ta, dùng tiền này, mua con lợn ăn mừng, chúng tôi sẽ kéo cả huyện đến.

- Ấy chết, lúc ấy, nhà em sẽ mổ bò, chỉ sợ các anh không tới. Bây giờ, anh cứ cầm cho chúng em.

- Cám ơn chị. Nhưng chị cứ cầm, lúc nào cần, chúng tôi xin sau. Tết năm ngoái, trang trại chả tặng cho công an huyện hơn chục triệu còn gì. Lúc ấy chúng tôi có từ chối đâu.

Liều tiu nghỉu đi vào nhà. Túy trông thấy hết và cười nhạt. Hà đã trình bày với anh cảnh sát xong, Túy ra lệnh:

- Anh Hà ở nhà cùng với các anh công an. Nếu các anh ấy cần gì, chú cứ giải quyết. Ra lệnh cấm tất cả công nhân ra khỏi trại. Muốn ra khỏi cổng,

phải có giấy của tôi hoặc anh Hà. Tôi lên tỉnh gặp anh Trần Phúc có chút việc.

Một chiếc xe Toyota loại hai cabin chạy đến. Túy vút lên thùng xe một giỏ khoai sọ, một giỏ khoai lang, rồi nói như thanh minh với anh Phó công an huyện:

- Ông Phúc là chỉ thích hai thứ này. Kể cũng lạ, ông ấy có thể ăn khoai sọ, khoai lang luộc trừ bữa được. Cái lần ông ấy đi giải quyết điểm nóng trong vùng giáp ranh, khi thấy Giám đốc ăn khoai lang luộc với cà muối, uống nước chè tươi và hút thuốc lòn sòng sọc, dân cứ thích mê đi.

Túy đi ra thành phố nhưng không đến nhà ông Giám đốc mà tới thẳng văn phòng Tổng công ty Thành Đạt. Tiến đang ở đó với Minh "hói". Thấy Túy, Tiến sầm mặt:

- Thằng Tâm thế nào rồi?

- Vẫn nhốt trong hầm. Hiện nay công an huyện đang ở nhà, họ ghi lời khai của công nhân.

- Bố làm một việc rất ngớ ngẩn. Tại sao làm đơn báo công an. Thằng ấy là kỹ sư giả danh hay là công an, nhưng nó có phải trẻ con đâu mà quản lý nó. Chờ dăm mười ngày, không thấy nó đâu, ai hỏi, bảo không biết. Bố có hay vừa rồi con phải sử dụng bao nhiêu mối quan hệ để công an tỉnh họ không đến lục tung cả trang trại không?

- Mày nói thế mà làm gì. Có cả thằng Minh ở đây, tính xem sao?

- Minh tính thế nào được, phải xin ý kiến Lê Minh.

- Lúc này con phải thư điện tử hỏi lão Cheng. Nhưng lão ấy từ chối không cho biết ý kiến. Hóa ra lão ấy đã gác kiếm và toàn bộ công việc giao cho thằng cha Ngô nào đó. Lão Cheng cho biết một hộp thư điện tử khác và nói có gì cứ liên lạc. Con cũng đã gửi thư, nhưng không có trả lời. Có lẽ đành phải xử lý thằng công an đó thôi.

- Nhưng xử lý bằng cách nào?

- Con và anh Minh đang nghĩ đây. Thả ra thì cũng không được, mà để nó im đi thì cũng không xong.

Minh "hói" rụt rè:

- Em xin có ý kiến thế này. Trước mắt lo giải tỏa ngay số hàng hôm nọ nhận về. Toàn bộ số cột nhà, cây nào bị lộ, cho cửa cắt ngay để phi tang, còn thằng Tâm, tiêm thuốc mê, đưa lên xe, cho đi nơi nào thật xa, ném xuống, miễn là đừng chết. Riêng thằng Hà và ba thằng tham gia đánh, phải cho trốn ngay vào Nam rồi tìm đường đi nước thứ ba. Còn nếu anh tin được khả năng của mình, thì đành cho thằng Tâm đi luôn. Đưa ra sông Hồng... thế là xong.

Túy thờ người:

- Không ngờ lão Trần Phúc, nom nông dân một cục mà lại ghê gớm đến thế, cả thằng Tường nữa. Nó nằm viện, dở sống dở chết mà vẫn chỉ huy

được. Bố đã nói chuyện với Lê Minh, ông ta cũng bảo cần phải xử lý êm, coi như nó mất tích.

Tiến đi lại trong phòng, bỗng hấn dừng lại nghiêng rãnh nói rành rẽ:

- Không cần hỏi Lê Minh nữa. Sau cú này, chúng ta gạt lão ấy ra ngoài. Tại sao chúng ta lại phụ thuộc vào một thằng đang nằm trong tù.

Túy giật mình vội can:

- Chớ vội, chớ vội. Lão ấy rất nguy hiểm. Hôm vừa rồi, gặp nhau trong trại lão ấy cho bố xem một bản báo cáo toàn bộ hoạt động của chúng mày và tất cả những lô hàng bố giấu lão ấy cũng bị nó đưa vào báo cáo.

Tiến và Minh "hói" sững sờ:

- Bố nói thật đấy chứ?

- Tao bịa chuyện với chúng mày à? Lão ấy còn dọa, nếu còn tái diễn việc này, lão ấy tung hê tất và chấm dứt ngay hoạt động của Thành Đạt.

Tiến ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu, bỗng hấn ngẩng lên nói dứt khoát:

- Tôi biết ai là kẻ nội gián rồi - Hấn nói xong liền ngừng lại, hai mắt long lên dữ dội.

Túy rút rè hỏi:

- Ai vậy, người vào làm ở công ty này toàn do mày chọn lựa.

- Thằng phó Giám đốc của con.

- Thằng Toàn ư? Tao không tin. Nó gắn bó với mày từ những ngày đầu tiên...

- Không ai khác... Không ai khác - Tiến nói
lầm bầm, rồi giải thích - Tôi nhớ ra rồi, ngày xưa, có
lần thằng Thiều nói với tôi là thằng Toàn có họ xa
với Lê Minh. Chính nó là người đã hăng hái nhất
giục tôi chấp nhận phương án tẩy tiền cho cả Lê
Minh. Bố có nhớ ngày xưa, khi bố nó hợp tác với Lê
Minh, con đã phản đối không, nhưng bố không
nghe. Người hiểu việc này nhất, không ai ngoài nó.
Và cũng chỉ có nó mới biết được toàn bộ sổ sách tiền
nong và hàng hoá. Cách đây mấy ngày, một tay
quản giáo của trại Bẩy chơi với tôi có cho biết là vừa
rồi thấy thằng Toàn vào trại, nhưng không rõ là
thăm ai. Minh lại chủ quan không điều tra luôn.

Tiến nghiên răng kèn kẹt, rồi hấn chùng
người xuống:

- Tại sao lão ấy lại cho chúng ta biết điều bí
mật ấy nhỉ? Có lẽ lão muốn dẫn dắt chúng ta và
chắc chắn trong công ty này phải có vài ba kẻ là
tay chân của lão ấy

Minh "hói" hỏi, giọng run run:

- Nếu thế thì nguy hiểm quá. Nhưng theo tôi,
việc này ta xử lý sau, trước mắt hãy lo chuyện
thằng Tâm.

Tiến gật đầu:

- Việc này tôi chịu trách nhiệm và tôi yêu cầu
từ nay chuyện điều hành mọi việc, bố để tôi. Qua
cái hạn này, tôi sẽ tính sổ với lão Lê Minh. Bây giờ
thế này, anh Minh gọi thêm thằng Hòa "đen" xử

lý thằng Tâm. Đưa ra cho nó một cái giá mà nó nằm mơ không thấy. Nếu nó không đồng ý hay có thái độ phản phúc, anh cho nó đi luôn.

- Nói với nó giá bao nhiêu?

- Ba trăm triệu. Nhưng làm thế nào để thằng Tâm không nổi được trên sông nữa.

- Bao giờ cần làm?

- Sớm giờ nào hay giờ đấy.

Minh "hói" lặng đi suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Thằng Hà tay đã nhúng chàm, nên để cho nó đi luôn thể.

Tiến quắc mắt:

- Thế anh tưởng anh sạch hả. Con Phụng "vải" khai hết, thằng Dũng "lợn" cũng khai hết. May phúc cho anh là chúng chưa vô được thằng Chu. Theo tôi, việc này, phải là anh.

- Không, tôi không làm. Chú tìm người khác.

- Sao anh hèn thế. Sao lúc anh nhận tiền từ ông già, từ tôi, anh không từ chối. Thôi không nói nhiều. Tôi giao việc này cho anh. Sáng mai, tôi muốn biết kết quả, còn bây giờ, hai người về đi. Giải quyết thế nào, anh Minh lo.

Nhìn ánh mắt nẩy lửa của Tiến, cả Minh lẫn Túy đều sợ. Tiến quay ngoắt lại nhìn bố:

- Còn việc này, con phải nói để bố hiểu thêm về bà vợ trẻ yêu quý của bố. Bà ấy đã ca thán khá nhiều về con và cung cấp cho thằng nhà báo Vọng rất nhiều thông tin nguy hiểm.

- Cô ấy nói những gì?

- Bà ấy bảo rằng Thiên Sơn đã rút cho Thành Đạt gần năm tỉ trong mấy năm qua. Vậy nếu cảnh sát kinh tế lần đến, đặt câu hỏi: Thiên Sơn lấy đâu ra ngần ấy tiền để đầu tư cho Thành Đạt. Chỉ cần một thằng văn hóa lớp năm, biết bấm máy tính là nó tính ra ngay được mỗi năm Thiên Sơn có lãi bao nhiêu tiền.

- Sao anh biết?

Tiến hăm hăm đến bên máy vi tính và mở trang Web nội bộ của tòa báo ra.

- Đây, bài viết của thằng Vọng trên máy tính về cái gọi là Thiên Sơn đây. "Sự thật bên trong của Thiên Sơn". May mà nó viết chưa xong. Con phải tốn bao nhiêu tiền để không bao giờ có bài báo này nữa. Ông đọc đi, ngay cả chuyện ông thích ăn bánh mì với đường nó cũng lôi ra viết chế diễu.

- Mình mất cảnh giác quá. Cứ nghĩ là nó đến viết diễn hình tiên tiến, ai ngờ?

- Bố thì có ngờ được cái gì đâu. Nhìn cái gì cũng ngẩn tun ngẩn.

- Mà nói với bố mày thế phải không? Thế tao hỏi mày, những năm qua, ai lao tâm khổ tứ để cho mày có được như ngày hôm nay! Quân... quân qua sông đấm.... đấm bò vào sông.

Mình "hói" vội can:

- Thôi xin hai cha con. Lúc này không phải là lúc cãi nhau. Được rồi, em về Thiên Sơn ngay với bác. Anh Tiến cứ yên tâm.

Tiến lại nói như ra lệnh:

- Bố chỉ cho anh Minh thoải mái để anh ấy lo việc. Không được tiếc tiền lúc này. Bố gọi về trang trại xem tình hình ra sao?

Túy dùng máy điện thoại để bàn gọi. Nhưng vừa nhắc máy lên đã bị Tiến ngăn lại:

- Ông dùng điện thoại này - Tiến đưa ra một chiếc điện thoại di động.

Túy gọi cho vợ:

- Mình đây à. Công an ăn cơm chưa?

- Ăn xong rồi. Họ rút về, chỉ để một cảnh sát nghĩa vụ ở lại thôi. Em đang cho cậu ta xem phim tâm lý.

- Rất tốt. Cho nó uống cả rượu nữa và gọi con bé ở tổ phục vụ bếp ăn lên xem phim cùng nó cho "ấm áp".

- Vâng ạ. Bao giờ anh về?

- Một giờ nữa.

Túy cúp máy:

- Bọn công an về hết rồi, nhưng vẫn để lại một thằng cảnh sát nghĩa vụ. Loại ấy thì chỉ cần cho con bé kia chăm sóc thì hồn vía lên mây cả. Thôi ta đi. Mà này, phải cảnh giác đấy! Anh Minh chui vào cốp xe mà nằm. Lúc này đi hai, bây giờ về ba, ai dám đảm bảo là bọn công an không bí mật theo dõi.

Khi Túy và Minh "hỏi" đi rồi, Tiến long lộn đi lại trong phòng như con thú bị thương. Một cảm

giác sợ hãi chưa bao giờ có trong hấn bỗng nhiên xuất hiện. Tiến nhìn quanh quất trong căn phòng làm việc rộng lớn của mình và thấy sao nó lạnh lẽo vô cùng. Tiến gọi điện thoại về nhà cho ông Chi, nhưng khi tiếng "tút" vừa vang lên, hấn vội vàng cắt máy ngay. Tiến biết rất rõ tính tình của ông này là không bao giờ đứng ra cứu giúp đàn em khi gặp nguy khốn.

Tiến mở toang cửa sổ nhìn xuống đường và chợt thấy lạnh sống lưng có mấy người bán giải khát rong và vài ba gã xe ôm đang đứng lảng vảng ngay trước cửa công ty. Tiến nghiến răng, đóng xâm cửa lại và lấy tay đâm vào đầu mình tự nhủ: "Tiến ơi, sao mày hèn thế. Hãy bình tĩnh đi nào! Đã có chuyện gì xảy ra đâu". Rồi hấn bình tĩnh trở lại một cách lạ thường và lại ngồi vào máy vi tính. Tiến mở mạng Internet, nhưng đường dây không hoạt động. Tiến nhắc máy điện thoại thì chỉ nghe thấy tiếng tút dài báo hiệu đường dây bị đứt. Tiến giật mình lắm bầm:" Có lẽ công an cắt đường dây điện thoại rồi". Tiến dùng máy di động gọi cho Thiều:

- A lô, Thiều đấy à... Cậu có thể đến ngay chỗ tôi được không?

- Thưa anh, cho em mười lăm phút được không ạ?

- Được, càng nhanh càng tốt.

Vừa lúc đó, người bảo vệ của công ty vào phòng, Tiến quắc mắt hỏi:

- Đường dây điện thoại đứt từ khi nào?
- Thưa anh, mới được hơn nửa tiếng. Đoạn dây chẳng qua ngô đi vào công ty mình hơi thấp, vừa bị mấy thằng thợ xây vác tre đi qua, chúng kéo đứt.

- Đúng chúng nó hay là công an?
- Dạ đúng, em đã tìm hiểu kỹ rồi.

Tiến thở phào nhẹ nhõm:

- Anh bảo ai pha cho tôi hai ly cà phê sữa đá và kiếm cho tôi ít bánh ngọt ăn đêm. Tối nay chúng tôi phải làm việc khuya. Hai cho đến ba người đấy.

- Vâng ạ, em sẽ cho đi mua bánh ngọt của Kinh Đô.

Tiến tỏ ra không quan tâm lắm đến bánh mua ở đâu, anh ta nói băng quơ:

- Anh làm ở đây được mấy năm rồi nhỉ?

- Thưa anh được năm năm.

- Nhanh quá nhỉ, năm năm... chỉ như một cái chớp mắt. Tôi nhớ mới hôm nào, chỉ có vài ba chiếc máy tính cộc cạch, chui rúc trong những căn buồng chật như nêm và tối như hũ nút, vậy mà nay được như thế này, lắm lúc cứ tưởng như mơ.

Anh bảo vệ cười cầu tài:

- Đúng là như mơ, chúng em được vào làm dưới cờ của anh, thật không có gì may mắn hơn.

- Lương của anh bây giờ bao nhiêu?

- Thưa anh, lương cố định năm trăm ngàn còn thưởng, ăn trưa và lễ tết, công tất cả, chia bình quân, mỗi tháng em được chín trăm ngàn ạ.

Tiến tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao, có chín trăm ngàn thôi à? lạ nhỉ, tại sao kế toán trưởng báo cáo với tôi là lương thưởng của bảo vệ, tạp vụ, trung bình là triệu hai. Tôi đã yêu cầu tăng thu nhập của các anh lên triệu ba từ cách đây ba tháng rồi cơ mà?

- Đúng thế ạ, em không dám nói sai, anh cứ kiểm tra, nếu sai, em chịu kỷ luật.

- Tôi tin anh, nhưng hóa ra cấp dưới họ báo cáo láo. Ngày mai tôi sẽ cho cô ta nghỉ việc. - Tiến nghiêng răng lại, lạnh lùng nói - Còn các anh, tôi cho truy lĩnh lương của ba tháng.

Người bảo vệ sung sướng đến mức không còn biết nói gì hơn, anh gặp người xuống chào Tiến rồi len lén quay ra.

Một lát sau, khi một cô nhân viên của khách sạn bên cạnh mang cà phê, bánh ngọt đến thì Thiều cũng tới.

Tiến chỉ tay vào đĩa bánh:

- Cậu ăn đi rồi chúng ta bàn với nhau một số việc.

Thiều nhìn đĩa bánh ngọt, lắc đầu:

- Em xin phép chỉ uống cà phê thôi, bánh ngọt thì không nên ăn buổi tối. Em đi kiểm tra sức khỏe, mới tăng hơn hai kilô.

- Nghe nói cậu kiêng cả thuốc lá?

- Vâng, rượu, bia em cũng không dùng được.

- Thế thì tôi tăng lương cho cậu để làm gì nhỉ?

Tiến cười phá lên - Người ta sống chết có số. Cậu

biết ông Thượng tọa Thích Viên Thành, trụ trì Chùa Hương và Chùa Thầy chưa, mới mất rồi, đúng năm năm mươi ba tuổi. Có mấy ai sống thanh tịnh và lành mạnh như ông ấy nào? Bia rượu, thuốc lá không; ăn uống thì chay tịnh, môi trường sống thì trong sạch, vậy mà có thọ đâu, lại lên cửa Phật vì bệnh ung thư phổi. Trong khi đó, ông chú ruột tôi, tuổi gần bảy mươi, hút thuốc Lào, thuốc lá như ống khói tàu hỏa suốt ngày, rượu uống cả lít, và vẫn lén đi chơi gái điếm loại rẻ tiền, mà không bao giờ phải dùng bao cao su, thế mà bệnh tật xa lánh ông ấy. Tôi chưa bao giờ thấy ông ấy ốm cả. Thỉnh thoảng, ông chú lại đến xin tiền, chủ yếu là để uống rượu và đi chơi gái điếm. Cho nên, theo tôi, thích gì thì cứ ăn, cứ uống, cứ hút, cứ chơi. Cụ Nguyễn Du có câu thơ rất chí lý "Nhân sinh vô bách tải. Hành lạc đương cập kỳ", nghĩa là "người ta chả mấy ai sống được trăm tuổi, vậy thì hãy tìm cách mà hưởng lạc đi".

Thiều vừa nháp từng ngụm nhỏ cà phê vừa lắng nghe với vẻ tò mò pha lẫn sự ngạc nhiên vì bỗng nhiên Tiến lại triết lý dài dòng về cuộc sống vậy. Thiều cười:

- Sao hôm nay ông anh cao hứng chuyện gì vậy?

- Đang lo cháy ruột đây. Bây giờ, tôi muốn cậu trả lời cho tôi mấy việc, hãy nói thật trung thực, chính xác, bởi vì mọi quyết định sắp tới, nó

liên quan đến vận mệnh của toàn công ty và của anh, với tôi.

Thiều tròn mắt:

- Có gì nghiêm trọng vậy hả anh?

- Tôi sẽ giải thích cho cậu sau, bây giờ cậu có thể cho tôi biết, liệu chúng ta có bị lộ không khi mà cậu cho ném các thông tin giả vào các trang "Oép"(Web) của một số tờ báo và của ủy ban nhân dân tỉnh?

Thiều cười nhạt:

- Nếu chúng ta bị lộ, liệu có còn yên được cho đến ngày hôm nay không.

- Tôi cũng cảm thấy như vậy. Thế còn chuyện cậu xâm nhập vào mạng của Bộ Công an thì sao?

- Chưa xâm nhập được. Thực ra hàng rào lửa họ dựng không phải là ghê gớm, nhưng em không muốn cố bởi lẽ nếu như bị lộ thì rất gay, hơn nữa em biết những thông tin có giá trị thì không bao giờ Bộ Công an cho đưa lên mạng nội bộ. Anh biết không, mấy chuyên án lớn của Bộ Công an vừa rồi, các văn bản đều là lãnh đạo trực tiếp viết tay hoặc dùng máy chữ ngày xưa.

- Thế thì tôi tạm yên tâm.

Tiến vừa nói dứt lời thì có tiếng chuông điện thoại. Tiến ngạc nhiên nhấc máy nghe:

- A lô, tôi nghe đây.

- Máy nghe tốt không anh, chúng em ở Bưu điện, nhận được tin báo đường dây bị đứt, đã nối lại rồi.

- Cảm ơn các anh. Mời các anh qua văn phòng công ty, chúng tôi có tý chút bồi dưỡng anh em làm đêm.

- Cảm ơn anh, không cần đâu ạ. Chào anh nhé.

Thiền buông máy, gật gù:

- Bưu điện bây giờ cũng đã thay đổi cung cách làm việc ghê thật. đêm hôm thế này mà báo đứt dây, họ đi nổi ngay.

Thiền trố mắt:

- Dây đứt từ bao giờ?

- Cách đây hai tiếng. Lúc tám giờ tối.

- Ai làm đứt?

- Bọn công nhân xây dựng vác tre đi qua.

Thiền bặm môi suy nghĩ:

- Có chuyện lạ đây, em cam đoan với anh, nếu không phải là máy của Chủ tịch, Bí thư thì không bao giờ có chuyện ban đêm nhân viên bưu điện đi nổi đường dây.

- Cậu đa nghi quá, bảo vệ vừa nói cho tôi biết lúc nãy mà?

- Chúng ta có mấy đường trung kế?

- Có bốn đường.

- Em thử thì biết ngay thôi.

Nói rồi Thiền bấm nút speaker và gọi cho nhân viên trực tổng đài báo sửa máy. Thiền vừa nói số máy cần chữa xong, cô nhân viên nói ngay:

- Anh ơi, anh thông cảm đi, để sáng mai, chúng em cho thợ nổi dây.

- Cô cho nối ngay được không, chúng tôi sẽ bồi dưỡng.

- Tiên không là gì ông anh ơi. Đêm hôm thế này rồi, ai mà đi nối cho được.

Cô ta buông máy một cách phũ phàng.

Thieu tắt máy rồi quay sang Tiến:

- Ông anh thấy chưa, chả lẽ mấy thằng thợ xây nó nối dây cho anh ư?

Tiến thần mặt, lẩm bẩm:

- Sao lại lạ thế nhỉ.

Sau mấy phút suy nghĩ căng thẳng, Tiến nói dứt khoát:

- Ngay đêm nay, cậu gọi thêm hai thằng kỹ thuật nữa đến, đem tất cả những tài liệu đã lưu trữ trong ổ cứng của tất cả các máy chuyển vào đĩa mềm hoặc đĩa CD, còn cho xóa hết, không trừ một máy nào. Những loại thông tin vô thưởng vô phạt thì cứ để, còn phải chuyển... chuyển hết. Sáng mai có xong không?

- Dạ, nếu làm quyết liệt thì sáng sớm mai sẽ xong.

- Còn việc này nữa, cậu có suy nghĩ gì về anh Toàn không?

Thieu thần người không biết trả lời sao bởi lẽ trong thâm tâm, hắn biết Tiến và Thieu là một. Nhưng nay Tiến đã hỏi vậy thì chắc chắn có chuyện không bình thường. Thật ra, từ lâu Thieu cũng lơ mờ biết Toàn đang làm một việc gì mờ ám

bởi lẽ nhiều lần hắn phát hiện thấy Toàn xâm nhập vào máy của kế toán trưởng và máy của Tiến, mặc dù Tiến đã cấm. Tuy nhiên, Thiều chỉ cho rằng đó là sự tò mò chứ hoàn toàn không có ý đồ gì xấu. Nhưng gần đây, Thiều lại biết được một thông tin rằng Toàn và Lê Minh có họ hàng với nhau... Tiến đã hỏi vậy, chắc là hắn đã nghi ngờ Toàn:

- Em chưa đủ chứng cứ để kết luận chính xác về Toàn nhưng em biết từ lâu, anh ấy có tìm cách vào máy của anh và cô Lua, kế toán.

- Sao cậu không báo cho tôi ngay?

- Em cũng chỉ nghĩ đơn giản là có lẽ anh ấy muốn thử vượt hàng rào lửa. Chứ có ai dám nghĩ thế này thế khác về anh ấy.

Tiến nghiêng rằng, cảm hờn:

- Thằng đều! Thằng gián điệp... sao mình ngu đến thế hả!

*

Trong lúc Tiến và Thiều bàn bạc với nhau thì tại văn phòng của Giám đốc Trần Phúc cũng có một cuộc họp quan trọng của Ban Giám đốc với đại diện của Tổng Cục An ninh. Mọi người ngẩn ra khi được Tổng Cục An ninh thông báo cho biết về những hoạt động của Hoàng Văn Tiến trong sử dụng kỹ thuật tin học để tiến hành các hoạt động phạm tội.

Nhìn vẻ mặt ngỡ ngác của các thành viên trong Ban Giám đốc công an tỉnh, Thượng tá

Đặng, một chuyên gia tin học có tiếng của Bộ Công an, là thành viên quan trọng trong Hội tin học Việt Nam xuýt bật cười. Anh rất hiểu là với hầu hết cán bộ công an các tỉnh, kỹ thuật tin học đối với họ tuy không còn là điều mới mẻ nhưng hiểu được nó thì vẫn còn cực kỳ xa vời. Họ hoàn toàn không thể hiểu được cách mà Hoàng Văn Tiến xâm nhập vào các mạng vi tính nội bộ, đưa thông tin bịa đặt, vu cáo, bôi nhọ những người mà không ăn cánh vào mạng. Vụ Tiến sĩ Tráng ở Công ty Xây dựng là một điển hình trong việc Hoàng Văn Tiến đưa thông tin láo vào mạng để hạ uy tín ông Tráng, từ đó làm giảm giá cổ phiếu của công ty. Khi giá cổ phiếu của công ty giảm còn hơn một nửa thì Thành Đạt đã cho mua vào hơn hai chục ngàn cổ phiếu và nửa tháng sau, khi biết thông tin về ông Tráng là "đều", giá cổ phiếu tăng cao, Thành Đạt đã cho bán lại toàn bộ và lãi hơn ba tỷ trong thương vụ ma quỷ này. Ắn cắp thông tin. Khi nhận được báo cáo của tỉnh uỷ và Ban Giám đốc công an tỉnh về các hiện tượng bất thường trong hoạt động tin trên mạng thuộc địa bàn tỉnh, Tổng Cục An ninh đã cử một bộ phận kỹ thuật tin học gồm những cán bộ xuất sắc nhất vào Ban Chuyên án của Tổng Cục. Và phải sau gần sáu tháng điều tra vất vả bộ phận này mới tìm ra những mảnh khoé của Hoàng Văn Tiến. Không những chỉ tung thông tin bịa đặt trên mạng, Tiến còn chui vào mạng nội bộ của UBND

tỉnh, Sở Kế hoạch và Đầu tư, Ngân hàng Công thương tỉnh, chui vào mạng của Bộ Thương mại, Bộ Xây dựng, Bộ Kế hoạch và Đầu tư để lấy cắp những thông tin mật về các dự án và kế hoạch phát triển kinh tế rồi bán cho nhiều doanh nghiệp nước ngoài...

Thượng tá Đặng nói:

- Loại hoạt động phạm tội như Hoàng Văn Tiến và các cộng sự của hắn đã làm là một loại tội phạm mới ở Việt Nam, còn trên thế giới thì người ta gọi đó là tội phạm công nghệ cao. Nếu chúng ta không ngăn chặn sớm loại tội phạm này và có các biện pháp phòng chống tích cực về sau thì hiểm họa của loại tội phạm này sẽ là khôn lường. Hôm qua, chúng tôi đã chuyển cho đồng chí Giám đốc báo cáo của tổ kỹ thuật về các hành vi của Hoàng Văn Tiến, nhưng lãnh đạo Tổng Cục An ninh sợ các đồng chí hiểu chưa hết sự nguy hiểm của loại tội phạm này nên yêu cầu chúng tôi xuống phối hợp với các đồng chí và nếu có gì thì còn giải thích cho mọi người.

Giám đốc Trần Phúc trầm ngâm:

- Đúng là chúng tôi không hiểu gì về loại tội phạm công nghệ cao này cả. Ngày trước, khi thấy nó trang bị cho ủy ban, cho tỉnh ủy máy tính rồi nay tặng nói này máy, mai đào tạo giúp nói kia nhân viên vi tính, có ngờ đâu đây là cách nó gài bẫy mình.

Rồi ông quay sang hỏi Phó Giám đốc Vũ Văn Đắc:

- Việc giám sát di biến động của Hoàng Văn Tiến các đồng chí triển khai thế nào?

- Báo cáo anh, thực hiện kế hoạch của Ban Chuyên án, từ năm ngày nay, chúng tôi không rời hấn một phút. Lúc này, Hoàng Văn Túy có đến gặp Tiến và Minh "hỏi", chắc là để bàn bạc tìm cách đối phó với công an về việc đồng chí Tâm mất tích. Chúng vừa ra về rồi. Chúng tôi cũng đã cho "tạm dừng" điện thoại và đường truyền của Internet của Tiến. Nhưng sẽ cho nối lại ngay.

- Đồng chí cho làm lệnh bắt khám xét khẩn cấp Hoàng Văn Tiến, Nguyễn Quang Thiều, Đỗ Văn Toàn; cô Lua kế toán trưởng của Thành Đạt và toàn bộ số nhân viên tin học của Thành Đạt.

Vũ Văn đặc rụt rè:

- Có cần phải xin ý kiến lãnh đạo tỉnh không, vì... vì?

Đặc ngập ngừng bỏ dở câu nói:

- Vì cái gì? - Trần Phúc tỏ ý khó chịu - Đồng chí cho là vì hấn có lăm ô dù chứ gì. Tôi ra lệnh phải bắt khẩn cấp ngay. Nếu để chậm, chúng tiêu huỷ tài liệu, chứng cứ trong máy tính thì lại phức tạp thêm nhiều đấy.

Thượng tá Đăng đề nghị thêm:

- Các anh có cách gì cắt điện toàn bộ khu vực có trụ sở của Thành Đạt thì tốt vì không có điện hệ thống vi tính sẽ nằm chết và chúng ta sẽ thu được chứng cứ.

Trần Phúc quay sang bảo Vũ Văn Đắc:

- Đồng chí tìm cách cho cắt điện ngay khu nhà của Thành Đạt. Cách gì cũng được, mai ta giải thích với Sở Điện sau.

*

Chiếc Toyota của Túy phóng vùn vụt về trang trại, Minh "hói" nằm trong thùng xe và trùm bật lên người. Từ góc phố, hai trinh sát gọi điện về:

- Báo cáo chỉ huy, xe đã quay về Thiên Sơn. Vẫn chỉ có một mình ông Túy.

- Tối thế làm sao cậu nhìn được?

- Đèn trần trong xe bật máy.

- Hấn cố ý cho ta nhìn thấy chỉ có hấn và tên lái xe, như vậy trên thùng xe khả năng còn một người nữa.

Tại trụ sở công an huyện. Bên ngoài thì vẫn có vẻ bình thường nhưng phía trong, tại dãy nhà tập thể của cán bộ chiến sĩ thì một không khí sẵn sàng chiến đấu, căng thẳng đang hiện lên trên từng gương mặt. Anh em công an đang kiểm tra máy bộ đàm, công cụ hỗ trợ như roi điện, súng bắn tĩa, súng bắn hơi cay...

Trong phòng ăn của công an huyện, Tường chỉ huy một bộ phận tác chiến.

- Đồng chí tìm cách xác minh ngay xem Minh "hói" và Hùng "sát thủ" đang ở đâu.

Một cảnh sát hình sự dùng điện thoại di động gọi đến nhà Minh:

- Alô! Chị Lệ đấy à. Cho em gặp anh với.

- Ông ấy đến làm việc với anh Tiến từ trưa, đã về nhà đâu.

Sau khi nghe báo cáo lại, Tường bảo Thành:

- Ban Giám đốc quyết định bắt khẩn cấp Hoàng Văn Tiến rồi, đồng chí Đắc chỉ huy, nhưng Ban Giám đốc yêu cầu đồng chí quay về chỉ huy một mũi bắt khẩn cấp những tên cộng sự của Tiến.

Nói rồi, Tường bảo một nhân viên mang máy bộ đàm:

- Gọi xem tổ của anh Cường thế nào rồi.

*

Cường đang chỉ huy một tổ đặc nhiệm bảy người đột nhập vào Thiên Sơn. Họ đi rất êm và khi đến gần chòi canh, họ phải bò trườn như rắn. Các chiến sĩ đặc nhiệm mặc quần đùi áo rằn ri, mặt bôi đen, đầu đội mũ vải mềm... Có tín hiệu gọi từ máy bộ đàm, Cường nghe và nhận ra Tường:

- Anh Tường à, đi đến đâu rồi?

- Chúng tôi sắp vượt ngòi.

- Cố nhanh lên anh. Xe chở tên Túy đã về. Rất có thể chúng đưa Minh "hỏi" về cùng. Phải tính đến khả năng chúng làm liều.

- Rõ. Khoảng mười phút nữa chúng tôi sẽ đến cửa hầm.

- Chúc anh thành công.

Ở sân trong của công an huyện, các chiến sĩ cảnh sát cơ động ngồi trên xe ngủ gà ngủ gật.

*

Xe của Túy rẽ vào nhà Hòa "đen". Minh "hói" ngóc đầu lên khỏi thùng xe quan sát. Không thấy có động tĩnh gì, hấn nhảy ra bấm chuông cửa.

Hòa "đen" ra mở cửa:

- Khuya thế này, anh đến chắc có việc gì?

- Mặc quần áo vào, đi với tao có việc cần lắm.

Vài phút sau, Minh và Hòa "đen" nằm trên thùng xe. Xe phóng về trang trại Thiên Sơn. Khi đi qua công an huyện, Túy bảo cho xe đi chậm lại. Khi thấy chỉ huy phòng trực ban còn sáng đèn, các phòng khác tắt hết, hấn cười hài lòng.

Chạy qua được công an huyện vài trăm mét, bỗng Túy quát:

- Dừng lại.

Xe dừng, Túy nhảy xuống, bảo Minh "hói" và Hòa "đen":

- Chúng bay xuống đây, nấp vào chỗ nào đó chờ, tao quay lại công an huyện xem sao.

Minh "hói" và Hòa "đen" nấp vào rặng cây ven đường. Túy quay xe lại và chạy vượt qua trụ sở công an huyện rồi lại quay đầu và đi vào cổng, dường như để cho mọi người thấy là hướng xe từ tỉnh về.

Xe đỗ ở cổng, Túy nhảy xuống bảo anh cảnh sát bảo vệ:

- Cho anh vào gặp lãnh đạo công an huyện với.
- Xin lỗi, anh cho biết tên và anh muốn gặp ai?
- Tôi là Túy ở Thiên Sơn, muốn gặp bất cứ đồng chí lãnh đạo nào cũng được.

- A, Công ty Thiên Sơn, đang có anh công nhân mất tích chứ gì. Anh chờ đây, tôi vào báo lãnh đạo đã. Hôm nay có mỗi anh Tài, Phó huyện trực thôi.

Anh cảnh sát gọi điện thoại vào trực ban:

- Alô! Trực ban hả... Đây, báo cáo lãnh đạo là có ông Túy ở Công ty Thiên Sơn đến xin gặp có việc khẩn nhé.

Sĩ quan trực ban vội chạy vào báo cáo với Tường và các đồng chí trong Ban chỉ huy công an huyện:

- Báo cáo các anh, có ông Túy đến xin gặp lãnh đạo công an huyện.

Tường giật mình:

- Ông ta đâu?
- Đang đứng ngoài cổng.

Tường nhíu mày suy nghĩ rồi quả quyết:

- Chắc lão ta đến trình sát đây. Anh Tài có rượu nào đây không?

Đại úy Tài, Phó công an huyện nói ngay:

- Có.
- Anh uống vài hớp, làm ra vẻ say rồi ra nói chuyện với hắn. Nếu hắn hỏi việc tìm Tâm thì cứ bả

là công an tỉnh chịu trách nhiệm. Huyện hết nhiệm vụ rồi, nhưng không được để hấn vào trong trụ sở.

- Tôi hiểu.

Lát sau, Tài ăn mặc quần áo lôi thôi, đi hơi có vẻ "say" ra cổng:

- Ông Túy đấy à, đêm hôm có việc gì gọi bản huyện thế?

- Thì cứ cho nhau vào trong nhà đã, tôi có việc muốn trao đổi?

- Lại việc thằng kỹ sư chứ gì? Lệnh của Ban giám đốc là giao lại việc này cho cảnh sát điều tra.

- Tôi muốn hỏi thêm anh mấy việc.

Tài ngáp ngáp dài:

- Ông nói với tôi việc gì thì... thì cứ vạch đầu gối ra mà nói. Tôi bây giờ mụ người vì rượu rồi. Chiều nay, uống quá chén, mệt quá.

Túy nhìn ngó vào trụ sở, thấy im phăng phắc, đèn đóm tắt cả, trừ có phòng trực ban là còn sáng đèn và có tiếng người đánh cờ cãi nhau:

- Hàng đi em. Kẻ thông minh là kẻ biết dừng đúng chỗ. Sáng mai anh lấy chú một bữa sáng đậm bạc thôi!

- Dừng hòng! Chiếu tướng... Chạy đi đâu hả bố?

- Ha ha! Chiếu này, tao ăn gỏi con mã. Chiếu lại!

Tài ngoảnh mặt vào, quát to:

- Bé miệng chứ, có để anh em ngủ không! Thôi, ông về đi, sáng mai ta gặp nhau.

Túy lầu bầu:

- Công an mà cũng rượu chè... Bây giờ mà có án xảy ra thì làm sao?

Túy bực bội quay lưng đi luôn ra xe. Tài nhìn theo nhếch mép cười.

Xe chạy đến chỗ Minh và Hòa nấp thì dừng lại. Minh "hói" hỏi:

- Có thấy gì lạ không?

- Không, mỗi lão Tài đang trực chỉ huy nhưng say rượu, đi không vững.

Chiếc xe lao thẳng vào gara xe của Thiên Sơn. Minh "hói" cùng Hòa "đen" về thẳng phòng ngủ của vợ chồng Túy. Túy hỏi vợ

- Tay công an ra sao rồi?

- Ngủ rồi. Cho mấy chén rượu, lại có cô em phục vụ, có mà gối cột nhà cũng phải nẩy mầm. Ngủ say rồi.

Liều nói xong cười đắc chí. Túy lừ mắt:

- Mình đi chỗ khác, mấy anh em tôi có việc cần bàn.

- Việc gì? Chắc lại việc thằng Tâm mất tích chứ gì? Tôi hỏi thật, ông và thằng Hà làm gì tay công an đó rồi?

- Cô im mồm đi. Đàn bà con gái, biết gì mà nói.

- Hừ, thế sao hôm nọ bảo tôi là... là Võ Tắc Thiên. Này, tôi nói cho mà nghe, không tính nhanh lên, sáng mai, công an tỉnh họ đến này từng viên gạch ở đây ra cho mà xem.

- Sao cô biết?

- À, chú lính nghĩa vụ tâm sự với cô em.

Nói rồi, Liễu ngúng nguẩy đi ra. Hòa "đen" tròn mắt:

- Thế này là thế nào? Các anh bắt thằng Tâm à?

- Việc không dừng được. Nó phát hiện ra có cây gỗ được khoét lỗ giấu hàng trắng. Thằng Hà phải bắt nó, tiêm thuốc mê cho nó ngủ và đang nhốt trong hầm ở ngoài rừng.

- Các anh định tính sao? - Hòa hỏi giọng run run.

- Anh định hỏi chú mày đây - Minh "hói" nói - Chúng tao tính kỹ rồi, nó mà thoát ra được thì tất cả vào tù hết, bởi nó biết quá nhiều. Cả tao, cả mày cũng không thoát. Nó lần ra cả nhóm đánh hàng của mày trên cửa khẩu Nậm Cẩn ngày xưa. Bây giờ, anh em mình đành phải cho nó ra sông thôi.

Hòa suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Không, các ông đi mà làm. Tôi ớn cái trò này lắm rồi.

- Thằng em, mày nghe đây. Mày sẽ có ba trăm triệu...

- Ba tỉ tôi cũng không làm. Tôi về đây.

Túy vắn mắt rút súng ngắn lấp ống giảm thanh trong ngăn kéo:

- Về ư? Hoặc mày phụ giúp thằng Minh, hoặc mày nằm lại đây như nó.

Hòa "đen" sững người nhìn hòng súng:

- Hóa ra ông vác súng ra dọa thằng này. Thôi được, tôi nhận lời. Nhưng tôi nói trước, sau vụ này là coi như ông và tôi không biết nhau nghe không?

- Cũng được.

- Thế còn tiền.

- Mày cầm lấy ngay bây giờ? - Túy nói rồi mở tủ lấy ra một cọc tiền đôla đưa cho Hòa. Hòa rút túi áo cẩn thận rồi hỏi:

- Anh định làm cách nào?

- Cho nó liều thuốc mê nữa rồi bỏ bao tải, cho mấy viên bi sắt nghiền đá vào rồi đem ra sông Hồng.

- Còn những ai nữa?

- Ngoài hầm có hai thằng canh rồi.

- Được. Nhưng ông đừng giở trò đều đây nhé.

- Yên tâm đi.

Đúng lúc đó, Hà xuất hiện. Túy giao súng cho Hòa và cả ba tên đi. Hà đi sau như thể giám sát hai người. Từ trong nhà, Bình kín đáo theo dõi và anh ta chuẩn bị ra cổng...

*

Trong lúc đó, đội đặc nhiệm do Cường chỉ huy bắt đầu đột nhập vào trang trại. Anh em đều mặc áo giáp, đội mũ sắt mang súng bắn đạn cao su, đạn hơi cay và có một nhóm mang theo súng bắn tỉa. Do được tập luyện nhiều nên các động tác kỹ thuật của anh em trong đột nhập rất thành thạo và không

phát ra một tiếng động nào. Sau khi vượt qua một vường bạch đàn, một vườn vải họ bắt đầu lội qua con ngòi. Nhưng có một điều mà anh em không ngờ tới là hôm trước, khi gió mùa đông bắc đổ về đã gây ra trận mưa rất to, vì vậy nước con ngòi dâng khá cao và chảy mạnh. Mấy chiến sĩ đi đầu bị nước cuốn khá xa và phải quay vào bờ. Cũng may là Cường đã chuẩn bị rất kỹ nên chỉ mất mấy phút là anh khắc phục được ngay. Cường cho một chiến sĩ bơi giỏi bơi qua ngòi và kéo theo một sợi dây dù loại lớn. Sang đến bên kia, anh chiến sĩ buộc dây vào một gốc cây, và mọi người cứ bám theo dây bơi sang.

*

Trong hầm, Tâm đã tỉnh. Anh mệt mỏi giương cặp mắt nhìn bóng đèn điện đỏ đục như một hòn than treo trên nóc hầm. Phải mất một lúc lâu anh mới nhìn kỹ được xung quanh. Đó là một căn hầm bê tông khá lớn vì ở trong hầm, vẫn đi thẳng lưng một cách thoải mái. Từ chỗ Tâm nằm, có hai ngách rẽ và không hiểu đường rẽ đó dẫn đi đâu. Hầm khá sạch sẽ và không nặng mùi ẩm mốc, chứng tỏ nơi đây thường xuyên có người đến ở và được quét dọn cẩn thận. Tâm bị chúng trói hai tay ra đằng sau, hai cổ chân bị chúng dùng băng dính quấn chặt. Thấy có bát nước to để bên cạnh, Tâm đành nằm nghiêng, oằn oài trườn tới và vục cả mặt vào bát nước. Nước ao vẫn còn tanh mùi bùn

nhưng với anh lúc nay thì quý giá vô cùng. Bát nước lạnh làm anh thấy tỉnh táo hẳn.

Tâm dựa lưng vào cạnh hầm bê tông rồi nhích dần ra phía ngoài cửa hầm và ghé mắt nhìn qua những lỗ thủng trên cánh cửa bằng tôn bị thủng lỗ chỗ vì han rỉ đã lâu ngày.

Bên ngoài, ánh trăng suông tỏa nhợt nhạt trên khu trang trại vắng lặng. Gió đông bắc đầu mùa đông se lạnh luồn qua những lỗ thủng trên cửa chui vào hầm. Gió mang theo hơi đất mới được cày vỡ ở cánh đồng phía ngoài trang trại. Gió mang theo hương thơm cay nhẹ nhẹ của rừng bạch đàn hơn năm tuổi trồng ven hồ và mùi khói khen khét ngai ngái của những đồng cỏ cháy âm ỉ trên những vườn vải phía xa.

Bỗng Tâm nghe thấy có tiếng nói rì rầm và tiếng đập muỗi. Anh chọn mãi góc nhìn cuối cùng thì cũng thấy bên trái cửa hầm, có hai tên bảo vệ đang ngồi canh. Nhìn chúng ngáp, chúng xoa mặt. Tâm biết chúng đang phải chống chọi với cơn buồn ngủ và muỗi đốt. Một gã cần nhằn:

- Muỗi quá! Hay mày chạy về nhà lấy hương chống muỗi và lấy cái chăn ra ngủ đi. Thức ha đêm thế này, chịu thế nào nổi.

- Ồ, mày ở đây, tao về lấy mấy thứ. Cũng phải ăn cái gì, đói bỏ mẹ rồi.

Nghe giọng nói, Tâm nhận ra đó là thằng Quên cháu gọi lão Túy bằng ông trẻ và một thằng nữa tên

là Chiêu, tổ phó tổ bảo vệ, chuyên môn giám sát việc dỡ gỗ trên xe. Chợt thằng Chiêu nói, giọng run run:

- Này, tao sợ lắm mày ạ?

- Mày sợ cái gì? Mình chỉ là đầu sai, có gì ông Túy, thằng Hà chịu.

- Mày nói như đùa, nếu công an bắt được, thì tao với mày chạy đi đâu cho thoát tội. Mà tao... tao sợ ông Túy cho tay công an này đi tàu suốt đấy. Tao tính thế này, mày xem có được không?

- Tính kiểu gì?

- Tao với mày biến, kệ mẹ họ với nhau. Nếu sau này yên ổn, về đập đầu van lạy lão Túy là xong, còn có bề gì xảy ra, mình cũng nhẹ tội.

Một thoáng im lặng kéo dài rồi thằng Quân nói mệt mỏi:

- Mày về lấy thức ăn đi, tao thấy cũng có lý đây. Lát nữa bàn thêm.

Thế rồi không gian lại trở nên im lặng. Tâm vẫn ghé mắt nhìn ra ngoài và trong lòng ngổn ngang suy tư.

Không biết bây giờ đã mấy giờ rồi, những hắc không phải là đã quá khuya vì hai thằng kia đang bị muỗi đốt, mà muỗi thì chỉ hoành hành từ lúc chập tối cho tới quá nửa đêm, vả lại, chúng còn nói đến chuyện về tìm cái ăn, tìm chỗ để ngủ thì chắc là mới chỉ hơn mười một giờ.

Không hiểu bây giờ ở đơn vị, mọi người đã biết chuyện mình bị bắt nhốt vào đây chưa?

Nghĩ đến đó, Tâm tin là mọi người đã biết bởi lẽ cơ sở Bình, khi không thấy anh, thế nào cũng báo cho Miên. Tâm mừng tượng ra vào lúc này đây, các anh trong Ban Giám đốc, trong Ban chỉ huy phòng Cảnh sát điều tra, cảnh sát hình sự, các đội trưởng hình sự, chỉ huy cảnh sát bảo vệ cảnh sát cơ động, lực lượng ngoại tuyến, rồi an ninh điều tra, các phòng bảo vệ chính trị, công an huyện đang vất óc dự đoán xem Tâm đang ở đâu. Dứt khoát mọi người sẽ nghĩ đến tình huống Tâm bị bắt cóc bởi vì chuyện thành Hà và Thanh Hóa xác minh ở Sở Nông nghiệp và Phát triển Nông thôn về Tâm là cơ sở Bình đã báo cho Miên biết...

Nếu cấp trên đặt tình huống Tâm bị bọn Túy bắt cóc thì chắc chắn là sẽ có kế hoạch giải thoát cho anh, mà nếu như vậy thì chỉ trong đêm nay thôi. Anh hình dung ra vào giờ này, trên các ngã đường dẫn vào trang trại đều được bịt kín bởi các nhóm trinh sát. Còn trong trang trại, hẳn lão Túy và những tên đồng phạm đang lo tẩu tán tang vật tiền bạc... Không rõ được trong những năm qua nhóm tội phạm này đã buôn bán bao nhiêu ma túy, nhưng có lẽ con số phải là hàng trăm kilôgan và chúng đã thu được một lợi nhuận khổng lồ. Chính từ những đồng tiền bẩn thỉu này mà Túy mới gây dựng được trang trại và rút cho Hoàng Văn Tiến để đầu tư bất động sản.

Thấy đầu đã bắt đầu nhức, Tâm quyết định phải tự giải phóng cho mình. Anh lê dần vào phía trong hầm và tới đoạn rẽ sang ngách khác, anh dựa lưng vào một cạnh bê tông, tỳ hai cổ tay bị trói vào cạnh, nhẹ nhàng mài...

*

Thấy đã gần mười một giờ đêm, Bình lo đến cháy lòng, anh quyết định liều chạy ra ngoài báo cho Miên. Bình len lén đi ra cổng. Gã bảo vệ đang chú ý đầu xem truyện chưởng thấy Bình, hấn hất hàm hỏi:

- Mày đi đâu thế Bình?

- Tao đi mua thuốc đau bụng cho bà Liễu.

- Có giấy của thằng Hà không?

- Không! Mày vào mà hỏi bà Liễu.

Hấn lầu bầu:

- Đêm hôm rồi, làm gì có hiệu thuốc nào còn mở cửa.

- Tao quen nhà cô y sĩ bán thuốc, ngay ngoài kia. Chỉ hai trăm mét.

- Thôi, kệ mày. Tao được lệnh, ai ra cổng phải có giấy. Tao không làm theo lệnh, mai bị đuổi, ai thương.

Bình nói:

- Mày cứng nhắc quá. Thôi được tao về lấy giấy. Mà này, còn thuốc cho tao một liều.

Gã bảo vệ mở cửa phòng:

- Có đây. Thuốc ba số hẵn hoi.
- Sao sang thế?
- Bà chủ bồi dưỡng.
- Cho tao tí lửa.

Gã lấy tay che gió bật lửa cho Bình. Bình cúi xuống châm thuốc rồi bất ngờ đâm mạnh vào bụng hẵn. Cú đâm bất ngờ và quá hiểm khiến hẵn gục ngay xuống. Bình nghiêng răng chém mạnh sườn bàn tay phải vào gáy hẵn rồi lòi vào phòng tròng sắt, nhét giẻ vào miệng. Anh lục túi lấy khóa cửa, mở cổng và chạy cật lực đến nhà bà Tư Lùn:

- Miên ơi, bà Tư ơi, mở cửa!

Miên bật đèn, ra mở cửa:

- Trời ơi, anh Bình. Có tin anh Tâm chưa?
- Vừa thấy thằng Hà dẫn Minh "hói" và Hòa "đen" đi vào rừng. Chắc chúng vào để giết anh ấy.

Miên vội dùng bộ đàm gọi cho Tường:

- Anh Tường, cơ sở Bình trốn ra được, nói cho Minh "hói", Hòa "đen" đi vào rừng. Tên Hòa cần súng ngắn đi sau.

- Có Hòa "đen" à? Thế thì tạm an tâm rồi. Miên đưa Bình đến chỗ tôi ngay.

Hai người vội vã lấy xe máy phóng đến công an huyện.

Tường bật máy bộ đàm gọi cho Cường:

- Anh đến đâu rồi?
- Còn cách hăm năm chục mét. Chỉ thấy một tên gác. Có ba người đang đi đến.

- Minh "hói", Hòa "đen" và tên Hà đấy. Tên Hà có súng ngắn, đi sau. Nhớ bảo vệ cho Hòa "đen".

Hòa "đen" cố tình đi chậm lại phía sau Minh "hói" và trong lòng rối bời vì chưa biết làm cách nào để cứu Tâm. Khi chỉ còn cách hầm vài mét, tên đứng gác đứng dậy và nhăn nhó:

- Các ông anh đấy à? Cho nó đi phải không?

- Thằng Chiêu đâu? - Hà hỏi.

- Nó chạy về nhà lấy hương muỗi.

- Có động tĩnh gì không?

- Không ạ, chắc vẫn chưa tỉnh thuốc mê đâu.

- Mà mở cửa hầm ra.

Thằng Quân lục túi, không thấy chìa khóa, hần lúng túng:

- Chết rồi, khóa thằng Chiêu cầm.

Hà nổi nóng dấn ngay vào ngực Quân, rít lên:

- Chạy nhanh về, lấy chìa khóa mau. Thằng dở người, đã bảo không được đi đâu một bước cơ mà.

Quân ù té chạy đi. Chờ cho hần khuất bóng, Hà mới lấy chùm chìa khóa trong túi ra, mở cửa hầm. Hóa ra là hần không muốn cho thằng Quân chứng kiến nên kiếm cớ đuổi nó về. Khi chiếc chìa vừa chọc vào khóa thì Hòa "đen" đạp chân vào Minh "hói" khiến hần ngã khụy, đồng thời túm tóc Hà đập đầu hần vào cửa hầm. Khẩu súng trong tay Hà văng ra, Hòa nhặt lấy ném thẳng cánh vào bóng đêm rồi anh ù té chạy. Tên Hà sau phút

loạng choạng, hấn rút vội khẩu súng thứ hai nhét trong thắt lưng bắn ngay ba phát vào Hòa đang chạy. Hòa gục xuống...

Cường nói vào máy bộ đàm:

- Chúng tôi tấn công đây!

- Đồng ý - Tường nói rồi hô to - Các đồng chí xuất phát.

Cánh cổng công an huyện mở rộng. cả đoàn xe chở quân và xe chỉ huy lao vọt ra, chạy hết tốc lực.

*

Lúc này, tại khu hầm, một chiến sĩ đặc nhiệm nổ súng bắn gục tên Hà, Minh "hói" quay đầu chạy nhưng bị hai chiến sĩ đặc nhiệm lao bổ tới, quật xuống và hấn bị khóa tay, nhét giẻ vào miệng để không cho kêu. Một chiến sĩ dùng rìu đem theo phá cửa. Cường xông vào hầm, lúc này Tâm đã mài đứt dây trói. Thấy Cường, anh nhoẻn miệng cười:

- Em biết thế nào ông anh cũng đến mà lại.

Cường ôm lấy Tâm và ôm xiết anh bằng hai cánh tay rắn chắc của mình. Tâm gỡ nhẹ tay Cường:

- Ai bị thương đằng kia?

- Hòa "đen" đấy.

Tâm chạy lại chỗ Hòa đang được cảnh sát đặc nhiệm băng vết thương ở đùi. Hòa nén đau, cười nhăn nhó:

- May quá, ông anh không việc gì.

Tâm nắm chặt tay Hòa:

- Cám ơn... Cám ơn cậu đã cứu tôi.

- Anh khách khí thế, các anh cứu đời em thì có.

Tên Hà cũng đang được cấp cứu. Vết thương của hắn khá nặng. Viên đạn AK đi xuyên qua ngực, qua phổi và phá bung một mảng lưng. Hắn thở khò khè, bọt khí lẫn máu trào ra ở hai lỗ mũi. Hắn rên rỉ:

- Các anh ơi, đừng để em chết. Em trăm lạy các anh.

Cường ra lệnh:

- Ba đồng chí ở lại băng vết thương cho Hòa, và thằng Hà, thằng Minh "hói" phải giữ cẩn thận, trói hắn vào gốc cây kia. Còn các đồng chí theo tôi, tấn công vào vào nhà tên Túy.

*

Túy ngồi một mình trong phòng để chờ tin bọn Minh "hói" đi xử lý Tâm thì nghe tiếng súng nổ. Đầu tiên là ba tiếng súng ngắn; Túy đứng phắt dậy:

- Sao lại nổ to thế... Chúng mày quên lắp ống giảm thanh, chết tao rồi.

Rồi không gian lại vỡ toang ra bởi hai loạt tiếng nổ liên nhau mà bất cứ một người nào đã đi lính đều dễ dàng nhận ra đó là tiếng súng AK bắn điểm xạ hai viên một.

Túy sững người, mặt tái nhợt. Lặng đi mấy giây, hắn hét lên:

- Bỏ mẹ, lộ rồi. Đúng là bọn cảnh sát đến rồi!

Túy chạy xuống nhà rồi lại chạy lên. Liễu mặc quần áo ngủ, bám lấy Túy, nói líu cả lưỡi:

- Cái gì đấy. Sao lại có súng nổ. Anh giết thằng Tâm rồi à?

- Câm đi. Nó sắp giết tao đây.

Vừa lúc đó, những chiếc xe chở cảnh sát cơ động lao vào sân. Các dàn đèn pha trên ô tô làm cả khu trang trại sáng bừng.

Tiếng của Tường hô đánh thép:

- Tất cả đứng yên, úp mặt vào tường. Ai chống cự bị xử lý ngay.

Mấy người công nhân thân tín của Túy chạy ra gào to:

- Cướp... cướp bà con ơi!

Nhưng ngay lập tức, chúng bị các cảnh sát cơ động lao tới quật ngã sấp và khóa tay lại không chút nương nhẹ..

*

Tất cả mọi người trong gia đình Túy được gom về đứng giữa nhà làm việc của hắn. Các công nhân thì bị xé lẻ ra và mỗi cảnh sát cơ động giữ một người. Liễu đứng không vững phải ngồi bệt xuống sàn gạch hoa, dựa lưng vào tường, còn Túy thì vẫn nhâng nháo vẻ thách thức.

Tường vẫn lăm lăm khẩu súng ngắn, anh hỏi Túy:

- Thế nào, ông có chỉ chỗ giấu hêrôin ra hay để chúng tôi đào cả nhà lên?

Túy trợn mắt nhìn Tường. Cặp mắt hấn đỏ ngầu trông như mắt thú ăn dền:

- Các ông đào nhà chứ đào cả đồi cũng không thấy. Tôi không buôn bán hêrôin.

- Thôi được. Đồng chí Tâm - Tường gọi.

Tâm từ ngoài chạy vào:

- Báo cáo thủ trưởng, có tôi.

- Đồng chí chỉ hộ cho ông Túy thấy chỗ ông ta giấu ma túy.

Tâm dẫn mọi người ra nhà kho. Anh em khuân một cỗ máy nổ ra và nạy gạch. Họ tìm thấy một cái hố đào sâu xuống nền nhà có đến hơn nửa mét. Một trình sát cúi xuống thò tay khoảng kỹ nhưng không có gì cả.

Túy cười khẩy:

- Các ông nhầm rồi, tôi đã nói là nhà tôi không buôn bán ma túy. Tôi sẽ kiện lên tận Trung ương cho mà xem.

- Ông còn nhiều thời gian để mà kiện. Cứ chờ đấy.

Máy bộ đàm giắt ở lưng Tường kêu tích...tích. Tường bấm nút nghe và nhận ra ngay tiếng của Giám đốc:

- Tình hình thế nào rồi?

- Báo cáo Giám đốc, đội đặc nhiệm đã cứu được đồng chí Tâm... Vâng, có Hoà "đen" bị thương nhẹ vào đùi, đang sơ cứu, còn tên Hà bị khá nặng, đã đưa đi bệnh viện tỉnh rồi. Chúng tôi bắt đầu khám nhà tên Túy.

- Rất tốt, cho tôi gửi lời hỏi thăm đồng chí Tâm. Hiện nay anh Đắc cũng đang chỉ huy khám văn phòng và khám nhà tên Tiến. Các đồng chí phải cảnh giác cao độ, nhất là tên Túy, không được để hắn tự sát. Tập trung toàn bộ điều tra viên, lấy cung nhanh những đối tượng là nhân viên của công ty, chú ý những tên được Túy tin cậy

- Báo cáo rõ.

- Còn việc này nữa, cậu cho xe đưa Tâm là về nhà ngay, hai bác và cô Kim đang ở chỗ tôi. Hay bảo cậu ấy nói chuyện với bác gái nhé.

Tường cười đưa máy cho Tâm. Anh hắng giọng mấy lần rồi cao giọng:

- Con đây, con vẫn khoẻ, bố mẹ không phải lo.

- Thế mà không hỏi thăm cái Kim lấy một lời à? - Tiếng ông bố Tâm quát lên trong máy khiến mọi người bật cười.

Tường ra lệnh cho đội cảnh khuyển đưa chó nghiệp vụ đến. Để chuẩn bị cho việc phá án và cũng lường trước là cuộc truy tìm chỗ chúng cất dấu hê-rô-in sẽ rất khó khăn nên từ buổi chiều, Giám đốc Trần Phúc đề nghị Ban Giám hiệu trường dạy chó nghiệp vụ giúp đỡ. Trường đã cho huấn luyện viên đem ba chú chó lên, trong đó có hai con chuyên tìm ma túy và một con chó chiến đấu. Nếu như chó chiến đấu cao lừng lững như một con bê và tiếng sủa của nó khiến kẻ yếu bóng vía phải run sợ thì chú chó nghiệp vụ chuyên tìm ma túy lại chỉ là

những chú chó Nhật bé nhỏ. Một chú có bộ lông màu vàng sẫm, có đôi tai thông xuống như tai thỏ, một chú giống như con chó Phốc, bé lùn cùn. Chú chó có đôi tai thỏ được đưa đến. Nó hít quanh chỗ máy nổ rồi cứ chúi mõm vào cái hố dưới chân máy mà sữa và khi huấn luyện viên kéo đi thì nó rít lên, giằng dây cương lao trở lại, hai chân cào như điên xuống bên cạnh hố. Tường bấm đèn pin soi xuống hố và anh thấy lớp xi măng láng đáy có vẻ như còn rất mới. Tường nghi ngờ, anh gọi huấn luyện viên chó nghiệp vụ ra hỏi điều gì đó rồi quay vào:

- Đồng chí nào tìm cho tôi chiếc xà beng, hay chiếc thuổng cũng được. Tường vừa dứt lời thì một tiếng rú thê thảm cất lên và Túy đổ vật ra, ngất lịm.

Hóa ra hấn đã cho chôn năm chục bánh hêrôin xuống hố cũ rồi láng xi măng lên. Mục đích của hấn là mong công an sẽ mất cảnh giác khi phát hiện thấy không có gì...

Túy được một bác sĩ của trạm xá công an tỉnh tiêm cho một mũi thuốc trợ tim và tăng lực. Hấn tỉnh lại nhưng không sao nhấc nổi chân. Hai cảnh sát phải xóc nách nhấc hấn đi mới đưa được hấn về phòng làm việc.

Tường nói với Túy:

- Ông giấu tiền buôn bán ma túy ở đâu thì nên khai nhanh ra, điều đó may ra giúp cho ông được chút gì đấy.

Túy cười khẩy:

- Các ông cứ đi mà tìm, còn với mấy chục bánh hê- rô- in kia, liệu có mức án nào khác dành cho tôi. Tôi không phải là thằng Tám đầu mà dọa.

Đúng lúc đó, đang ngồi gục ở góc nhà, Liễu đứng phắt dậy và đồng dặc:

- Thưa cán bộ công an, tiền được giấu dưới chân chiếc lọ lộc bình kia.

Nói rồi Liễu chỉ thẳng vào chiếc lọ lộc bình bằng sứ Minh Long, cao đến mét rưỡi để ở góc phòng, trong đó đựng đầy nước mưa.

Túy gầm lên:

- Con đĩ, mày phản bội ông thế à. Ông... ông giết mày!

Dứt lời, hấn gạt phăng hai anh cảnh sát cơ động đang giữ hấn bằng một sức mạnh khủng khiếp khiến họ văng ra hai bên rồi hấn lao bổ vào Liễu. Đúng lúc đó, từ góc phòng, anh huấn luyện viên cảnh khuyến thả dây cương, con chó Becgiê chiến đấu lao vọt tới và gần như nó húc thẳng vào ngực Túy làm hấn ngã ngửa. Trong nháy mắt, hàm răng sắc nhọn và dữ tợn của con chó đã ngoạm ngang cổ họng Túy.

Liễu quắc mắt nhìn thẳng vào Túy, nói như nhắc từng chữ:

- Tôi chờ cái giờ phút ông bị công an bắt như thế này từ lâu rồi, từ cái ngày ông cho người ném thuốc phiện vào nhà tôi để buộc tôi phải lấy ông!

HẾT